



ת"פ 34743/04/22 - מדינת ישראל נגד יוסף אבו גלוס (עציר)

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 34743-04-22 מדינת ישראל נ' אבו גלוס (עציר)

בפני	כבוד השופטת קרן וקסלר
בעניין:	המאשימה
נגד	מדינת ישראל
הנאשם	יוסף אבו גלוס (עציר)

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירות **כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק**, לפי סעיף 12(1) בחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952; **גניבת רכב**, לפי סעיף 413 בחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); **נהיגה פוחזת של רכב**, לפי סעיף 338(א)(1) בחוק העונשין; **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 בחוק העונשין; **נהיגה ללא רישיון נהיגה** - מעולם לא הוציא, לפי סעיף 10(א) בפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ו**נהיגה ללא ביטוח**, לפי סעיף 2 בפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] תש"ל - 1970.

2. כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 14.4.2022 בשעה 17:12, או בסמוך לכך, הגיע הנאשם, שהינו תושב הרשות הפלסטינית, לרחוב הכרמל בעיר נתניה, כשהוא מצויד בכלי פריצה. הנאשם ניגש לרכב מסוג יונדאי, שחנה במקום (להלן: "**הרכב**"), פתח את הרכב באמצעות כלי הפריצה והניע אותו על ידי פירוק מתג ההתנעה של הרכב תוך פתיחת מכסה המנוע, פירוק מכסה קופסת הנתיכים וחיבור מחשב רכב.

מיד ובסמוך נסע הנאשם ברכב על כביש 2, המשיך בכביש 7 לכיוון זיכרון יעקב ובהגיעו לצומת פורדיס הגביר את מהירות נסיעתו. בשלב זה, הבחינה ניידת משטרה ברכב והחלה לדלוק אחריו תוך הפעלת אורות כחולים ומערכת כריזה (סירנה). משהבחין הנאשם בניידת, הגביר את מהירות נסיעתו וחלף באורות רמזור אדומים, תוך סיכון כלי רכב, אשר נאלצו לסטות ימינה ושמאלה ולבלום בלימות חירום בכדי להימנע בתאונה. הנאשם המשיך בנסיעתו לכיוון צומת שפיה, פנה לכיוון כביש 652 ובהגיעו לכיכר פגע בפגוש האחורי של רכב נוסע ואז סטה ופגע במעקב בטיחות. בהמשך לכך, יצא הנאשם מהרכב והחל בבריחה רגלית לכיוון שדה סמוך- שם אותר לאחר סריקות, כשהוא שוכב בשיחים. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם נזק לחלק הקדמי של הרכב, אשר נהרס כליל.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם. נטען כי עבירות גניבת רכב הוגדרו כ"מכת מדינה", מדובר בעבירות קלות לביצוע אך קשות לאכיפה ובמרבית המקרים מצליחים העבריינים



להימלט מישראל לאחר השלמת משימתם. ב"כ המאשימה ביקשה לייחס משקל לכך שהנאשם הפר את ריבונותה של מדינת ישראל במטרה לבצע עבירת רכוש חמורה, לתכנון המוקדם, תוך הצטיידות בכלי פריצה ולמיומנות שהפגין הנאשם בהפעילו את מחשב הרכב. כמו כן, עמדה על הסיכון שנגרם למשתמשים בדרך, כתוצאה מנהיגתו הפרועה של הנאשם, שאף אינו אוחז ברישיון נהיגה. בהקשר זה, ביקשה להתחשב בנזק שנגרם כתוצאה מנהיגתו של הנאשם וכן בפוטנציאל הנזק שעשוי היה להיגרם. בתוך כך, הדגישה בתקופה האחרונה אירעו מקרים שבם פגעו שוטרים ואזרחים בשל נהיגתם הפזיזה של נהגי רכב שנכנסו לישראל שלא כחוק ובמהלך ההימלטות גרמו לנזקים קשים ואף לאובדן חיי אדם. נוכח האמור ולאחר שהפנתה לפסקי דין המשקפים לעמדתה את מדיניות הענישה הראויה, עתרה ב"כ המאשימה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 20 ל-36 חודשי מאסר בפועל בצד ענישה נלווית, מתחם אשר יבטא את הצורך בהחמרת הענישה בעבירות בהן הורשע הנאשם.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ביקשה להתחשב בצורך בהרתעה אישית ובהרתעת הרבים בהתאם לסעיפים 40 ו-40 ז בחוק עונשין, ומנגד, בנתונים העומדים לזכות הנאשם- היעדר עבר פלילי בתחום עבירות הרכוש, הודיה ונטילת אחריות, ועתרה לגזור את עונשו ל-24 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי, פסילת רישיון, קנס ופיצוי למתלונן.

4. ב"כ הנאשם טען כי המתחם לו עתרה המאשימה אינה עולה בקנה אחד עם הענישה הנוהגת וטען כי בתי המשפט נוהגים בנסיבות דומות לקבוע מתחם הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל. מבלי להתעלם מחומרת מעשיו של הנאשם, נטען כי אלה לא הביאו למרבה המזל לפגיעה בגוף, אלא ברכוש בלבד. אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ביקש להתחשב בגילו הצעיר של הנאשם ובכך שעברו הפלילי כולל הרשעה זניחה בגין הפרת הכרזת שטח סגור. הואיל והנאשם הינו נורמטיבי ביסודו והאירוע המתואר בכתב האישום הוא חריג להתנהלותו, טען ב"כ הנאשם כי אין מקום להתחשב בשיקולי הרתעת היחיד והרבים.

עוד ביקש ב"כ הנאשם להתחשב בלחץ הנפשי בו נתון הנאשם מאז מעצרו, בכך שביכר לסיים את עניינו בהסדר טיעון, הודה ונטל אחריות. הפנה למצבו המשפחתי של הנאשם, שהינו נשוי ואב לארבעה ילדים קטנים, שהצעיר שבהם הוא פעוט בן מספר חודשים, להיותו מפרנס יחיד ולהשלכות הרוח האסון של מעצרו על בני משפחתו. נוכח מכלול הנסיבות העומדות לזכותו של הנאשם, ביקש לקבוע את עונשו בתחתית מתחם הענישה.

5. הנאשם בדברו האחרון הביע צער על המעשים שביצע, טען כי ביצע את העבירה על מנת לפרנס את ילדיו, טען כי נוצל וכלל לא ידע שהרכב גנוב, ביקש את רחמי בית המשפט והזדמנות לחזור לחיק משפחתו.

דיון והכרעה

מתחם העונש ההולם

6. בהתאם לסעיפים 40 ג ו-40 ט בחוק העונשין, גזירת הדין תיעשה בהתאם לעיקרון ההלימה, קרי, קיומו של יחס הולם בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש, תוך התחשבות בערך



החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בפסיקה הנוהגת ובמכלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

7. במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים ובהם זכותה של המדינה לקבוע הבאים בשעריה; הצורך להגן של שלום הציבור, על רכושו ועל תחושת הביטחון האישי שלו; הצורך להגן על ביטחונם ורכושם של המשתמשים בדרך ומתן האפשרות להיפרע בגין נזקי גוף ורכוש במקרה של אירוע ביטוחי. כמו כן, נוכח בריחתו מרשויות החוק, פגע הנאשם גם ביכולתן של הרשויות למלא את תפקידן ולהביא עבריינים לדין.

8. במקרה שלפנינו, מידת הפגיעה בערכים החברתיים היא משמעותית. הנאשם, שהנו תושב הרשות הפלסטינית, נכנס לישראל ללא היתר ומבלי שעבר את המסגרת הביטחונית, לא על מנת לשבור שבר, כי אם במטרה לגנוב רכב ולהעבירו לשטחי הרשות הפלסטינית, וזאת לאחר תכנון והצטיידות מראש בכלי פריצה ייעודיים.

9. גניבת רכב הוכרה בחקיקה ובפסיקת בית המשפט העליון כעבירה חמורה, שיש בה פגיעה אישית וכלכלית ובנוסף היא טומנת בחובה גם נזק עקיף לציבור בכללותו, לנוכח העלאת פרמיות הביטוח בשל ריבוי גניבות, הצורך בהתקנת אמצעי מיגון ועוד (ע"פ 2333/13 סאלם נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו, פסקה 4 (3.8.2014)). כפי שטענה ב"כ המאשימה, מדובר בעבירות שהינן יחסית קלות לביצוע, ומנגד - קיים קושי ניכר לאתר את העבריינים ולהביאם לדין, ובפרט כאשר מדובר בכלי רכב אשר מועברים לשטחי הרשות הפלסטינית.

החומרה המיוחדת הטמונה בעבירות גניבת רכב, בשל הסכנה הגלומה לשלום הציבור ונפישותה של התופעה, שכבר הוגדרה כ"מכת מדינה", מחייבת ככלל הטלת עונשי מאסר משמעותיים שיהיה בהם כדי להרתיע מפני ביצוע עבירות נוספות (ראו: ע"פ 1123/18 דבארי נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו, פסקה 17 (14.3.2018); ע"פ 6957/20 ספורי נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו, פסקה 7 (25.10.2020)).

10. יתירה מכך, הנאשם נהג ללא שהורשה לנהיגה, ונסע בפראות במטרה להימלט מאימת הדין, תוך זלזול ברשויות החוק, רמיסת חוקי התנועה, סיכון עוברי הדרך ואדישות לגורלם. דומה שאין להכביר מילים על הסיכון הרב הטמון שבמעשי הנאשם, שבנהיגתו הלא מורשה והפרועה הפך את רכבו לכלי משחית. סיכון זה לא נותר בגדר אפשרות תיאורטית אלא התממש, שכן הנאשם התנגש בפגוש האחורי של רכב נוסע ואז סטה ופגע במעקב בטיחות. אם כן, הנזק שנגרם שתוצאה מהעבירה הוא ממשי, וכך גם פוטנציאל הנזק, שכן אך במזל לא נגרמה פגיעה בגוף או בנפש. למרבה הצער, המציאות מלמדת כי התוצאה של נהיגה פזיזה במהלך מנוסה מגורמי אכיפת החוק עלולה להיות טראגית, ולהביא לפגיעה באזרחים ושוטרים. די אם נזכיר כי אך לאחרונה קיפחו את חייהם בנסיבות דומות רס"ר ברק משולם והמתנדב עמיחי כרמלי, זכרם לברכה.

בית המשפט העליון עמד על הצורך בהחמרת הענישה בעניינם של מי שנוהגים באופן פראי ומסוכן והדברים שנפסקו בע"פ 1641/13 אבו סביח נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (31.12.2014), אמנם בקשר להרשעה בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, יפים גם לענייננו:

"בית משפט זה נדרש למרבה הצער לעתים מזומנות לשוב ולעסוק בתופעה החמורה של נהיגה פראית אגב



הימלטות משוטרים, תוך סיכון ממשי לחיי הנהגים האחרים בדרך ועוברי אורח תמימים, וכאשר לרוב הנהג גם לא מחזיק ברשיון נהיגה ותעודת ביטוח בני-תוקף. תופעה חמורה זו, הכרוכה בסיכון ממשי למשתמשים בדרך ובזלזול בוטה בחיי אדם, מחייבת תגובה עונשית הולמת, וכך אכן הנחה והחליט בית משפט זה".

11. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, אפנה לפסקי הדין להלן:

א. רע"פ 9269/17 **אבו עיזא נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו (15.1.2018): המבקש הורשע בנהיגה בפזיזות, גניבת רכב, נהיגה בזמן פסילה, הכשלת שוטר במילוי תפקידו ונהיגה ללא ביטוח. המבקש נכנס לרכב שחנה כשהוא מותנע ואינו נעול והחל להימלט מהמקום ברכב. המתלונן דלק אחריו וכתוצאה מכך נפל ונחבל. בהמשך, נהג המבקש בפזיזות ולאחר שהבחין במחסום משטרי עלה על המדרכה, הסתובב ונסע בניגוד לכיוון התנועה תוך סיכון המשתמשים בדרך בהמשך עלה על אי תנועה בנוי. כשנתקל בפקק תנועה עזב את הרכב ונמלט מהמקום רגלית. בית המשפט השלום קבע מתחם הנע בין 15 ל- 30 חודשי מאסר בפועל אולם מצא לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום והאריך עונשי מאסר על תנאי שהיו תלויים ועומדים כנגד הנאשם. ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי התקבל ועונשו של המבקש הוחמר ל- 15 חודשי מאסר בפועל, תוך הפעלת עונשי המאסר על תנאי בחופף. בית המשפט העליון עמד על הצורך לנקוט בענישה מחמירה בעבירות גניבת רכב, ודחה את הבקשה למתן רשות ערעור, תוך שקבע כי העונש אינו חורג במידה ניכרת ממדיניות הענישה.

ב. ע"פ 2519/14 **ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (29.12.2014): המערער הורשע על פי הודאתו בעבירות נהיגה פזיזה, גניבת רכב והפרעת שוטר במילוי תפקידו. הנאשם פרץ לרכב צבאי, החל בנסיעה לכיוון ירושלים. משלא שעה המערער לקריאות שוטרים שהגיעו למקום בשתי ניידות, ניסתה אחת הניידות לעקוף אותו ובתגובה הסיט המערער את הרכב והתנגש בניידת. לאחר מכן חסם את נתיב הנסיעה וגרם לניידת להתנגש במכוניות שחנו בצד הדרך. בהמשך התנגש המערער בניידת השנייה וגרם לה לנזק ולבסוף החל להימלט ברגל עד שנתפס. על המערער, שבעברו שלוש הרשעות קודמות בעבירות הסעת שב"ח, תקיפת שוטר ואיומים, הושתו 30 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קבע כי מדובר באירוע אחד שהצדיק קביעת מתחם ענישה כולל, ואולם בכפוף להערה זו דחה את הערעור על חומרת העונש ובתוך כך קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל- 32 חודשי מאסר בפועל.

ג. רע"פ 1123/18 **אשרף דבארי נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (14.3.2018): המבקש הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום שייחס לו עבירות גניבה, ניסיון לגניבת רכב, איומים ונהיגה ללא רישיון נהיגה. המבקש נטל את מפתחות רכבו של המתלונן, הניע את הרכב והחל לנסוע בו, כשאינו מחזיק בידיו רישיון נהיגה כדין. המתלונן דלק אחרי המבקש ברכב אחר והשיגו ובכך מנע את גניבת הרכב. בהמשך, נטש המבקש את הרכב וברח מהמקום רגלית וכשהצליח המתלונן להשיגו ולאחוז בו, איים עליו המבקש באמצעות סכין. בית המשפט קבע מתחם ענישה שבין 12 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר וגזר את עונשו של המבקש ל- 13 חודשי מאסר בפועל בצד הפעלת עונש מאסר על תנאי וענישה נלווית. ערעור למחוזי ובקשה לרשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו.



ד. רע"פ 10899/08 **יוסף אבו עישה ואח' נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29.12.2008): המבקשים הורשעו לאחר שמיעת ראיות בעבירות גניבת רכב וכניסה לישראל שלא כחוק. בנוסף, המבקש 1 הועמד לדין בגין עבירה של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר ועבירה נוספת של כניסה לישראל שלא כחוק. המבקשים גנבו רכב שחנה בזמן ששהו שלא כחוק בישראל. הרכב נמצא כעבור כמה ימים בירושלים. המבקש 1 הורשע באישום נוסף לפיו במהלך החודשים אשר קדמו למעצרו נכנס לישראל באמצעות תעודת זהות מזויפת אשר קנה תמורת 1,000 ₪. על המבקש 1 הושתו 16 חודשי מאסר בפועל ואילו על המבקש 2 גזר בית המשפט שנת מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה וגזר על המבקש 1 - 32 חודשי מאסר בפועל ולמבקש 2 - 24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הבקשה לרשות ערעור תוך שעמד על הצורך בענישה מרתיעה בכל הקשור לעבירות של גניבת רכב.

ה. רע"פ 4628/17 **סאלח אלטלאקה נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו (8.4.2018): המבקש הורשע על פי הודאתו בשני כתבי אישום: באחד יוחסו לו עבירות של הסעת שישה או יותר שוהים שלא כדין, ועבירה של נהיגה בשכרות ובשני יוחסה לו עבירה של נהיגה פוחזת. על פי עובדות כתב האישום השני, נהג המבקש בנתיב הנגדי לכיוון הנסיעה כשלצדו אדם נוסף, שוטרים שהבחינו בו סימנו למבקש לעצור אולם הוא לא שעה לקריאותיהם והחל להימלט. במהלך המרדף איבד המבקש שליטה על רכבו וסטה לעבר המדרכה וכתוצאה מכך נפל ארצה רוכב אופניים, שרכב באותה העת קרוב למדרכה. בהמשך, איבד המבקש את השליטה ברכב פעם נוספת והתנגש במעקה בטיחות ובחומת אבנים. הרכב התהפך על צדו, כך שהמבקש והנוסע הנוסף נלכדו ברכב, ונדרשה הגעת כוחות הצלה כדי לחלצם ולהעבירם לקבלת טיפול רפואי. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור שהגישה המדינה כנגד גזר הדין בבית השלום וקבע כי מתחם הענישה ההולם לכל אחד מכתבי האישום נע בין 6 לבין 18 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את הבקשה לרשות ערעור וקבע כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי אינו סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת.

ו. עפ"ג (חיפה) 60102-11-18 (חיפה) **אל טרשאן נ' מדינת ישראל** (2.1.2019): המערער הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירות של נהיגה פוחזת ואיומים. המערער נהג ברכב, שוטרים קראו לו לעצור באמצעות מערכת כריזה, הוא הגביר את מהירות נסיעתו והחל להימלט מהמקום, תוך שהוא סוטה את רכבו על מנת להתחמק משוטרים שדלקו אחריו. בהמשך הנסיעה, כשהשוטרים ניסו שוב לעקוף את רכבו, הסיט המערער את הרכב לכיוון הניידת עד אשר נאלצו השוטרים לרדת לדרך עפר. בהמשך עצר המבקש את רכבו בקרבת מקום. מאוחר יותר, בתחנת המשטרה, איים המערער על שוטר בכך שאמר לו "אתה תשלם על זה ביוקר". בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין 9 ל- 27 חודשי מאסר בפועל וגזר את דינו של המערער, צעיר נעדר הרשעות קודמות, ל- 10 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.

ז. ע"פ (מחוזי חיפה) 36024-05-20 **עומר דקה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (18.06.2020): המערער הורשע בעבירות כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב בצוותא, נהיגה ברכב ללא ביטוח, נהיגת רכב ללא רישיון נהיגה- מעולם לא הוציא, נהיגה בקלות ראש (לפי פקודת התעבורה) והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו. בית המשפט קבע מתחם שנע בין 14 עד 25 חודשי מאסר והעמיד את עונשו של המערער על 14 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.



ח. רע"פ 1454/14 אבו סנד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (26.2.2014): המבקש הורשע בעבירות נהיגה בפזיזות והכשלת שוטר. המבקש נהג ברכב ובהגיעו למחסום יזום, לא ציית להוראות השוטרים לעצור בצד הכביש והמשיך בנסיעה מהירה, תוך שאחד השוטרים נאלץ לקפוץ לשולי הכביש כדי לא להיפגע. המבקש לא שעה לקריאות השוטרים שיעצור את רכבו ותוך כדי נסיעתו נסע ב"זיגזג" וגרם לכלי רכב לסטות לשוליים. בשלב מסוים עצר המבקש את הרכב ושלושה נוסעים שהיו עמו נמלטו ליער סמוך. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה שהוגש כנגד גזר הדין של בית המשפט קמא וקבע כי מתחם הענישה בין 3 ל- 24 חודשי מאסר בפועל וגזר על המבקש- 5 חודשי מאסר בפועל. הבקשה לרשות ערעור נדחתה.

ט. בנוסף, עיינתי גם בפסיקת בתי המשפט השלום שהוגשה על ידי המאשימה: ת"פ (שלום נתניה) 49162-12-21 מדינת ישראל נ' רגב (20.9.2022); ת"פ (שלום ראשל"צ) 20894-08-21 מדינת ישראל נ' עמר (7.2.2022); ת"פ (שלום באר שבע) 21500-12-21 מדינת ישראל נ' אלרפאיעה (21.7.2022); ת"פ (שלום באר שבע) 4891-02-22 מדינת ישראל נ' עווד (23.6.2022); ובזו שהוגשה על ידי ההגנה: ת"פ (שלום נתניה) 48774-11-21 מדינת ישראל נ' סואלמה (22.2.2022); ת"פ (שלום פתח תקווה) 22251-01-20 מדינת ישראל נ' סולימאן (11.11.2020); ת"פ (ראשון לציון) 38559-03-21 מדינת ישראל נ' עדוי (16.6.2022); ת"פ (שלום ראשל"צ) 38631-01-21 מדינת ישראל נ' אבו עראם (27.7.2021); ת"פ (שלום ראשל"צ) 66646-08-21 מדינת ישראל נגד אלפואקה ואח' (11.5.2022).

לנוכח כלל השיקולים לעיל ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין 16 ל- 36 חודשי מאסר בפועל.

גזירת העונש בגדרי מתחם הענישה

12. לנאשם הרשעה בעבירה של הפרת הכרזת סגירת שטח בעטיה נדון בשנת 2020 בבית המשפט הצבאי ביהודה למספר ימי מאסר בפועל. לזכותו של הנאשם זקפתי את העובדה כי מדובר בעבירה יחידה, וכן את הודייתו בכתב האישום המתוקן טרם שמיעת ראיות, המלמדת על נטילת אחריות ואשר הביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ובזמנם של הצדדים והעדים.

כן שקלתי את היותו של הנאשם אדם צעיר, אב לארבעה ילדים צעירים, את היותו נתון במעצר עד לתום ההליכים, את מצבו הכלכלי ואת ההשלכה שיש למאסרו על בני משפחתו.

מנגד, שקלתי את הצורך בהחמרה בענישה לשם הרתעת הרבים, המתחייבת למען הגנה על שלום הציבור נוכח חומרתן ונפיצותן של עבירות גניבת רכב, שהוגדרו, כאמור, כ"מכת מדינה", ובפרט נוכח שילובן של הנסיבות המחמירות- כניסה לישראל במטרה לבצע עבירות, נהיגה לא מורשית ופראית תוך גרימת סיכון ניכר לנוהגים בדרך, על מנת להימלט מאימת הדין. נוכח האמור, ועל אף השיקולים לקולה, אני סבורה שלא ניתן לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה, אלא בחלקו התחתון.

התוצאה היא שאני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:



א. 20 חודשי מאסר בפועל אשר ימנו מיום מעצרו של הנאשם - 14.4.2022.

ב. 8 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה, אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה, אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה של נהיגה פוחזת ברכב.

ד. 3 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה, אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירה בניגוד לחוק הכניסה לישראל, עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה או נהיגה ללא ביטוח.

ה. פיצויים בסך ₪ 2,000 למתלונן, אשר יופקדו בקופת בית המשפט עד ליום 1.2.2023 ויועברו למתלונן על ידי המזכירות בהתאם לפרטים שיימסרו על ידי המאשימה.

ו. קנס בסך ₪ 1,000 או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.2.2023.

כל סכום שיופקד על ידי הנאשם ייזקף ראשית לטובת הפיצויים.

ז. אני פוסלת את הנאשם מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים מיום שחרורו. הנאשם מעולם לא הוציא רישיון נהיגה, והוא פטור מהפקדת תצהיר.

ניתן צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ה' חשוון תשפ"ג, 30 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.